

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 322/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. augusta 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou [REDACTED] - [REDACTED] [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sžp 9/2013 z 26. marca 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. júna 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Sžp 9/2013 z 26. marca 2015 (ďalej aj „namietaný rozsudok“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol v procesnom postavení žalobcu na Krajskom súde v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 S 53/2011 o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného Krajského stavebného úradu v Trnave (ďalej len „krajský stavebný úrad“) sp. zn. KSÚ-OSP-2011/00370/Do z 5. mája 2011 a zákonnosti postupu tohto správneho orgánu v uvedenom odvolacom stavebnom konaní proti rozhodnutiu mesta Trnava (ďalej len „mesto“ alebo „správny orgán“) sp. zn. OSaŽP/32401-3524/2011/Fe z 26. januára 2011, ktorým tento správny orgán vydal *„Dodatočné stavebné povolenie na zmenu stavby... Rodinný dom...“* pre stavebníkov vystupujúcich v konaní pred krajským súdom v postavení vedľajších účastníkov. V žalobe sťažovateľ tvrdil, že krajský stavebný úrad sa nevysporiadal s jeho námietkami uvedenými v odvolaní proti rozhodnutiu mesta.

3. V predmetnej veci krajský súd rozhodol rozsudkom zo 16. mája 2013 tak, že zrušil rozhodnutia krajského stavebného úradu a mesta a vec im vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že *„správny orgán sa nevysporiadal s námietkou sťažovateľa ohľadne neprimeraného sklonu striech, čím môže byť ako vlastník susedných nehnuteľností obťažovaný a ohrozovaný padaním snehu, resp. iných predmetov“*. Na základe odvolania vedľajších účastníkov rozhodol najvyšší súd namietaným rozsudkom tak, že zmenil rozhodnutie krajského súdu a žalobu sťažovateľa zamietol s odôvodnením, že *„zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného v spojení s rozhodnutím stavebného úradu o dodatočné stavebné povolenie, by nemohlo žalobcovi priniesť zmenu jeho právneho postavenia, ani iný výsledok konania. Navyiac takýto postup by bol v rozpore s hospodárnosťou konania a znamenal by prísne formalistický postup bez zjavného účelu nim sledovaného. Formálne zopakovanie*

administratívneho konania nepredstavuje pre účastníka, vo vzťahu k skutkovej stránke veci, reálnu možnosť dosiahnuť rozhodnutie v jeho prospech.“

4. Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd „*týmto vydal arbitrárne rozhodnutie, keď si svojou činnosťou bez opory v platných právnych predpisoch prisvojil právomoci správnych orgánov (Mesto Trnava, KSÚ TT) a sám vo veci prejudikoval to, ako správne orgány po vrátení veci rozhodnú...“* a „*v odôvodnení... ani okrajovo sa teda sám preskúmateľným spôsobom nevysporiadal s jeho námietkami týkajúcimi sa sklonu, orientácie a konštrukčného riešenia nižšej strechy...*

... sťažovateľ ako vlastník susediacej nehnuteľnosti (ktorý je preukázateľne obmedzovaný neustálou hrozbou padania snehu a iných predmetov zo šikmých striech susediacich nehnuteľností) do dnešného dňa nedostal preskúmateľnú a riadnu odpoveď a odborné stanovisko správneho orgánu alebo súdu na ním vznesené námietky voči legálnosti tejto časti dodatočne povoľovanej stavby.“

5. Sťažovateľ na základe uvedeného navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„... Najvyšší súd SR rozsudkom, sp. zn. 7Sžp 9/2013 zo dňa 26. 03. 2015 porušil právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... na základe

čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1; čl. 48 ods. 2 Ústavy SR

čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

... Ústavný súd SR zrušuje rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7Sžp 9/2013 zo dňa 26. 03. 2015 a vec vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.

... Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 296,44 €...“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo... prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy *každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.* Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy *každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom..* Podľa čl. 1 dodatkového protokolu *každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok.*

8. Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Predmetom posudzovanej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že namietaným rozsudkom najvyššieho súdu boli porušené jeho v sťažnosti označené práva (body 1 a 7).

10. Zo sťažnosti možno vyvodíť, že jej podstatou je namietané porušenie označených práv sťažovateľa rozsudkom najvyššieho súdu (ktorým zmenil rozsudok krajského súdu) tým, že mu nedal odpoveď na jeho námietky týkajúce „*sa sklonu, orientácie a konštrukčného riešenia nižšej strechy...*“, čím je rozhodnutie najvyššieho súdu arbitrárne, porušujúce jeho označené práva podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu.

11. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeniach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

12. V súvislosti s preskúmaním namietaného porušenia označených práv sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu vydaným v správnom súdnictve je podľa názoru ústavného súdu potrebné zohľadniť špecifiká

správneho súdництва, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale preskúmať „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánu verejnej správy, o ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že boli nezákonné a ukrátili ju na jej právach (§ 247 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok v konkrétnom druhu správneho konania rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy a v súlade so zákonom rozhodli. Treba vziať preto do úvahy, že správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

13. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho namietaným rozsudkom sú zlučiteľné s označenými článkami ústavy a dohovoru. V tejto súvislosti ústavný súd iba dodáva, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdництва.

14. Po oboznámení sa s obsahom namietaného rozsudku ústavný súd dospel k záveru, že rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorým zmenil rozsudok krajského súdu, je správne aj vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnené, čo potvrdzuje jeho vlastná argumentácia na s. 7 až s. 16 aj k námietkam sťažovateľa vzneseným v priebehu správneho konania, po prechádzajúcom opísaní výsledkov konania správnych orgánov v predmetnej veci, podstaty odvolacích námietok a stanovísk účastníkov alebo vedľajších účastníkov konania.

15. Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, ktoré ani nie je bližšie potrebné citovať, a ústavný súd nezistil, že by ich výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené. Takisto zo záverov nevyplýva ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že

sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje v podstate iba v jednom konštatovaní (pozri bod 3), nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06), čo však nie je evidentne prípad sťažovateľa.

16. Vychádzajúc z uvedeného, je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi namietaným rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako to prezentoval sťažovateľ. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

17. Pokiaľ sťažovateľ v spojitosti s rozsudkom najvyššieho súdu namietal aj porušenie čl. 20 ods. 1 a čl. 1 dodatkového protokolu (uvedené na s. 2 a s. 3 jeho sťažnosti), ústavný súd konštatuje, že ani tieto jeho námietky nemohli byť spôsobilé na prijatie iného rozhodnutia, pretože úzko súviseli, resp. nadväzovali na argumentáciu sťažovateľa, ktorou namietal porušenie svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. K porušeniu tohto práva hmotnoprávneho charakteru podľa ústavného súdu takisto nemohlo dôjsť, resp. sa ho nemohol primárne dopustiť najvyšší súd, ktorý iba preskúmaval zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov (obdobne m. m. I. ÚS 291/2012). Ústavný súd preto aj v tejto časti odmietol jeho sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

18. Na záver ústavný súd k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu konštatuje, že sťažnosť v tejto časti nie je vôbec odôvodnená, hoci je sťažovateľ právne zastúpený kvalifikovanou právnou zástupkyňou (nesplňa náležitosti kvalifikovaného návrhu podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), preto sa touto časťou sťažnosti a tiež jeho návrhmi uvedenými v bode 5 už bližšie nezoberal, keďže ju ako celok odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2015